

[Justitsministeren]

bør indrette hjælpen til det tidligere Jugoslavien og til de ramte områder på en sådan måde, at vi hjælper dem, der har størst behov, og samtidig anvender vore ressourcer således, at vi hjælper flest muligt.

I den sammenhæng skal vi naturligvis lytte til de appeller og anbefalinger, der kommer fra UNHCR. Jeg lægger vægt på, at lovforslaget er udformet på en sådan måde, at det samarbejde, der skal finde sted, sker tæt sammen med FN's flygtningehøjkommissær. På samme måde må vi også understrege, at det hele tiden har været regeringens opfattelse, at hovedindsatsen bør lægges i og omkring konfliktområderne i det tidligere Jugoslavien. De meldinger, der er kommet bl.a. fra de missioner, som har været af sted, har – som flere jo også har været inde på – kun bestyrket denne opfattelse.

Men lige så klart er det – det fremgår jo også af de tilkendegivelser, der er kommet både fra UNHCR og fra de missioner, vi selv har sendt af sted – at der er behov for at yde en ekstra indsats i forhold til særlig nødstedte personer. Både den socialdemokratiske ordfører, fru Dorte Bennedsen, men også fru Pia Kjærsgaard og andre har været inde på spørgsmålet om den henvendelse, vi i lighed med andre vesteuropæiske lande har fået vedrørende de ca. 1.600 unge bosniske mænd, som kommer ud fra krigsfangelejre i denne tid.

UNHCR har som sagt rettet en appel til en række lande om at hjælpe i det omfang, det er muligt. Jeg har allerede for et stykke tid siden tilkendegivet, at jeg mener, Danmark også skal være parat til det, og at vi i forbindelse med vedtagelsen af dette lovforslag skal sikre en hjemmel til, at Danmark vil kunne yde sin bistand efter lovforslaget. Her taler vi jo så om et midlertidigt ophold og i øvrigt efter de regler, der ligger i selve forslaget.

Fru Pia Kjærsgaard stillede mange spørgsmål: Hvor stort et antal taler vi om? Hvor mange penge koster det? Hvor lang tid skal de være her i landet? Uden at jeg vil gå ud i nogen stor polemik, vil jeg dog alligevel sige – med lyden fra sommerens diskussion i ørerne og med en række af de udtalelser, som fru Pia Kjærsgaard dengang kom med til aviserne, for øjnene – at der sandelig er sket meget siden sommerens debat.

Jeg har naturligvis ingen som helst mulighed for at sætte kvoter på en borgerkrig. Jeg har

ingen mulighed for at sige: Det er det antal, Danmark kan og skal modtage, bl.a. af den grund, at vi jo har en adgang til – ligesom andre lande, der har tiltrådt FN's flygtningekonvention – at man kan søge om asylstatus i landet, hvis man melder sig ved den danske grænse, og det har vi naturligvis ingen mulighed for at regulere, lige så lidt som vi desværre – trods en massiv politisk indsats – har haft mulighed for at påvirke krigshandlingerne i området, og lige så lidt som vi formentlig har mulighed for at påvirke den udvikling, vi står over for i det kommende halve eller hele år dernede. Hvornår stopper den borgerkrig? Hvis fru Pia Kjærsgaard kan give svaret herpå, så vil jeg være taknemmelig for at høre det; det kan regeringen ikke.

Med hensyn til økonomien er det jo sådan, at vi har bygget forslaget op på den måde, at vi i første omgang tilkendegiver, at vi er parat til at modtage op til 200, og der er så afsat et beløb til dem, og derudover må det være konkrete afgørelser, som vil afføde aktstykker i Folketingets Finansudvalg. Der skal altså søges i hvert enkelt tilfælde, i det omfang vi går ud over de 200.

Vi har endnu ikke truffet nogen beslutning for så vidt angår henvendelsen fra UNHCR, ud over at vi er positive og vil besvare den positivt. Fru Dorte Bennedsen nævnte eksempler på andre lande, herunder også nordiske lande, f.eks. Norge, der har tilbudt at tage imod 100. Det, vi må forestille os, er vel i samme størrelsesorden, og det ligger selvfølgelig inden for lovforslagets ramme.

Fru Dorte Bennedsen stillede mig også spørgsmålet om status for de projekter, som Dansk Flygtningehjælp og Dansk Røde Kors står for i det tidligere Jugoslavien. Det er sådan, at projekterne oprindeligt var planlagt som lejre, men man fandt det mere hensigtsmæssigt i stedet at lave nogle bredere støtteprojekter i samarbejde med kommunerne i regionen, som har modtaget mange flygtninge og fordrevne.

Det ene projekt er placeret i en mindre industriby i Bosnien, som har modtaget et meget stort antal flygtninge og fordrevne, mens det andet er placeret i en af FN's sikkerhedszoner i den serbisk besatte del af Kroatien. I det område er der tale om såvel bosniske som kroatisk flygtninge; de fleste kommer fra den sidste